

των κατοίκων. Και ταυτα πάντα είναι υναγκασημένα ή κορασις ή αγνοουσα που κεινται αι Μέγραι και ή Σπλιούρια και που της ύψηλοις τζουρτας ό Παρβενών, να καταπίνη καθ' εκάστην ως ήρικτόν καταπότιον, βπερ ετα να . . . έξεμη εις έκνευριστικήν άποστηθισιν μετά δικαίας άποστροφής και άπόδία.

Έπειτα τό άπαραιττων calcul και ή όλη σειρά των έγκυκλοπαιδικών μαθημάτων άποσπιδιζόμενη δλη άκαταλήπτως και άσυναυθήςως του άποσπιδιζόντος έν τη αύτη ξένη γλώσση και . . . έπιστεφεόμενη ύπο του catéchisme και της έκκλησιαστικής ιστορίας των δυτικών, έν η ces greco schismatiques έξυθρίζονται και λακταθονται άνά πσων σελίδα και παράγραφον! . . .

Όι γράφοι ακούοντες Racine, Cornielle, histoire française, ή anglaise, histoire de litterature, mathématiques, géographie politique etc, άλλήλοεπαγόμενα πομπώδως και μεγαθυρόμενα έν τη άντιλήψει αυτών μόνον διότι είναι λέξεις γαλλικαι και προφέρονται ύπο γαλλικού στόματος, νομίζουσι ότι τά τέκνα αυτών τελουσι τάς ύψίστας προόδους και έβθασαν εις τά ύπέροτα ύψη της σοφίας και άναπτυξέως.

Και άγνοουσι αι δύσημοροι 'δι ύπό την πομπήν αύλαίαν των δολοφόνων τούτων λείθειών ύποκρίτων αιληθής στρέβλην και άγχρύν του πνεύματος των τέκνων των δι προβαίνουσα θρηματευκτικώ ή άπνηχς αύτη γαλάτις άρτις έκτοπίζει τάς έλληνομάδας Μούσας και σλώσασ πανταχού τό πάτρια, έργάζεται δραστηριώς όπως ένσπερη εις τά τρυφερά των τέκνων των στήθη την καταφρόνησιν προς τό δόγμα και την εθνικότητα αυτών, άπανα ού πανταίε μυκτιπρίζουσα άναίδως πρό των ίδιων αυτών άμυκτανών! . . . Ουτως έργάζεται επί σειράν έτών καταθραμβένουσα της εθνικής παιδείας και γλώσσης και . . . έν τώ μεταξυ τούτψ σαρκάζουσα σαρδωνίως άλλή και δικαίως

τους έπιπολαίους τούτους γονείς και τον έλληνισμόν όλον διά τον ψιτταισμόν και την ξενομανίαν και τον άτελη και άνευ βίσεων πολιτισμόν των, όστις τοις έπιτρέπει να θυσιάζωσι την ύφαιστίαν των γλώσσων, την — ίδίαν αυτών γλώσσαν — εις την έκμάθησιν μιας ξένης, ένψ αυτοί, οι τοσοῦτον πολύγλωσσοι ευρωπαίοι ούδέποτε θυσιάζουσι την πατρικήν γλώσσαν των εις τόξ ξένας, ής όυχ ήττον τελείως εκμανθάνουσι. Και έν τέλει εις τό πνεύμη και την καρδίαν των αδών τούτων τέκνων τί μένει έκ της ξηράς και κηνης άποσπιδίσεως όλου εκείνου του φιλολογικού και ιστορικού όρμαθού; Έκ τούτου μεν ούδέν άπολάτως, διότι εύθύς ως έκλείσθησαν τά ούθόλοα άλλωτε χρισίμα, άλλό μόνον πνευματοκτόνα εκείνα βιβλία, έμέσως παρεόθησαν εις λίθην, ως ήν επόμενον. Μόνη δε έπιζηπρακτική τις έξέρχεια κοινής και τετριμμένης συνδιαλέξεως περιουριζόμενη εις τά πεζότατα μόνον σημεία του καθ' ήμέραν βίου, ούδέμια δ' έμβριθής άσκησις περι τό γραφήν την γλώσσάν ή την μετ' έπιγνώσεως μελέτην των συγγραφέων αυτών.

Άλλά και πάλιν ή ύπαρχουσα πρακτική άσκησις αυτης άπομεινει οχι εκ της διδασκαλίας της παιδαγωγού, ήτις ούδέν άποκλειστικώσ άποτέλεσμα επαφίνει, άλλ' εκ της καθ' ήμέραν μετ' αυτης συνουμίας επί σειράν έτών.

Ήθική δε και θρησκευτική βάση και περσιθνησι ούδέμια άπολύτως έπίσης, διότι αι πέτριαι, ως ειπομεν, παραδόσεις άρδην διασελεύθησαν χλευαζόμεναι καθ' έκδιστην και εκκατομηθισαν άνηλεώς ύπό της ζωής εκείνης του πνεύματος και της ψυχής λαμπύμου, ήτις καλείται **ευρωπαϊκή παιδαγωγός** και εις τό είδος της όποίας είναι σπανία έξαιρεσις άν ποτε έξευρεθί μια άλλωδς ήθική και άλλωδς πεπαιδευμένη και άλλωδς ενσυνειδητότερη.

Άλλά τάς παραδόσεις ταύτας τάς ιεράς της σημενότητος και του ενγενούς και παρ-

θένου άλληλοπροσπου ήθους άντικατέστησαν έν τη ψυχή των τέκνων εκείνων αθλιότης και άνήθικος ρομαντισμός γεννηθείς εκ της από κοινού μετ' εκείνης άναγνώσεως άνθιδικών και διαταρακτικών του φρονήματος μυθιοτορημάτων, τύφος και και οηκσις κενή ήπικηκίζουσης γαλλομαθείας, άγκυλώσεως παντός ενγενούς και άγνού αισθητήματος, μαρμαρός ήθικώς και αδρόνια και άνία πνευματικά και σωματικά, άπανα όλα όμοψ συζευγυόμενα γεννώνσι τον άποίσιν εκείνου γούτα της σπληνιδσεως και του εκφυλισμού των καταρρώγωντα ως άλλου Προμηθέως τά σπλάγγνα του Γένους ήμών έν τώ καταρρώγειν την ψυχήν και την καρδίαν των αδρών αυτου νεαρίων, των ζωτικώσ οσώτου έλαπίδων, των μελλουσών μητέρων του Γούτα πάντα γίνεται διά τά όμιλοδών γαλλικά αι κόραι των έλλήνων και έλληνιδων, ένψ δέν είναι ίκαναι να συντάξωσιν όρθώς τό έλάχιστον επιστόλιον έλληνογυή, άλλ' ούτε και γαλλιογυή.

Άλλά — όα ειρη τις ίσως — τί να πράξωμεν; να μένωσιν οι κόραι μας όπίωσ έν τη προσώψ του αδώνος, άγνοουσαι γλώσσαν τόσφ κοινής χρήσεως και όσιελι χρησιμεύουσαν ως ό παγκόσμιος φορεύς της έξελείξεως τεχνών και έπιστημών και έν γενει της παντοίας του νεωτέρου πολιτισμού κινήσεως; Και έπειτα μήλωσ έχομεν έλληνοβίως διδασκαλίσεσ άρτίως μεροφαιμένας όμα δε και γλωσσιομαθείας όπως αυτές προτιμώμεν των γαλλιδών και άγγλιδών;

Της πρώτης ένστάσεως την απάντησιν επάγομεν παρακαποσαι. Ή τελευταία δε απη είναι δικαία άλλωδς. Άλλά όμως και άλλο τί απελπιστικόν φαινόμενον παραπρεταί. Ότι δηλοδθ και άν ποτε — έστω και σπανία — εύρηθί και ταιαύτη τις υπέρχουσι και πολιτίμωσ έλληνης διδασκαλίας, αναλαβόνουσι την άνατροφήν των τέκνων παρ τη οικουγενεί, τη προσφέρουσαι συνήθως, θεύ ής προς ήπνετριαν, την ύπο-

βάλλουσιν εις μυρίας ταπεινώσεσι και εστελισμούσ, αστήν, την άνωτέρας μορφώσεως και τοσοῦτων ήθικών προσόντων κάθωρον κόρην, διότι έν αυτη διοβόλπουσιν οχι ή την πολυτίμων των τέκνων αυτών άνατροφήν, άλλά την μηδωλήσιν, την **εργαζεία**, την **θηραπαιδεία** σχεδόν, ήν θεωρουσιν ύπόχρεων όπως τους παλήτη οχι μόνον όλην την άνάπαυσιν άλλά και αυτην την έξιοπροσέκταν της διά τά άπερ λαμβάνει γλίσχω κερμήτια . . . Άργύθηον αймаσώ, χάριν του ύποτιον καθ' εκάστην άίμασει ή κορδια αυτης, της πτωχης μιν υλικώς, άλλ' ήθικώς πλουσίας, ύπό την μίστιμω της καταφρόνησεσ των **οπιδωτων** πνευμάτων του πνευματος και της καρδιας, οηνεζς την μισθοδοτουσι! . . .

Και ταυτα πάντα διότι . . . διότι είναι άλληνς! . . .

Ένψ ή άλλη, ή γαλλίς ή έλβετις λ. χ. συνάδελφοί της και πλουσιώσ συνήθως μισθοδοτείται, και ούδέμια τί ζητείται υπεροχή, άλλά τυφήλ τη παρεχεται έμιστοσύνη, και τά ήθη και τό παρελθόν αυτης ούδέποτε έξελείχονται και ούδέν είναι δυνατόν να έξελεγχθώσι βατιζόμενα έν τώ καιδάλφ της μακαροσμενης χώρας, έξ ής προέρχεται, και εις έπιμετρον οχι μόνον δέν τομψ τις να την καταφρονήσιν έν τη ολογενεία, άλλ' άνέχονται πάντες σούλαβώς τους άναίτεσ προς τό Γένος και τά άτομα μυκτιρισμούσ της, και επί πλείον είναι σεδασιτά πάσαι οητις αι εκνευριστικότες και ιδιοτροπιαί, ού μην άλλά και διδεται εις τό θρσός αυτης ή έξουσία όπως μεταρροβησιν οχι άλλων τάς έξεις και την τάξην του οικου κατά την ίδίαν αυτης βούλησιν! . . .

Έκπιθι ήριττων ουρανέ! . . . Και, ναί μεν, δέν τυφλώτομεν προς την σπάνν των παρ ήμιν υπαίδευτών και άλλων διδασκαλώσ, ήν απεναντίας μελίστα έξήραμεν πρό πολλοθ, πρώται πρό τετραετιώς τονισσαι την άνάγκην της είσθούσεως διδασκαλειον των **οηλέων** (ιδε

Βοσπορίδος τόμον 1ον αρ. 10.) όπως δώρη ήμιν πεφωτισμένως και επιστήμονας παιδαγωγούς, εν έτηγνώσει τελούσας το ύψιστον και εξόχως γυναικείον καθήκόν των.

Ούχ ήτιον μέχρι της εύτυχούς εκείνης εποχής, ήτις εύχόμεθα να μη βραδύνη, ανάγκη μετρώτερα να παρέχωνται τα παιδιθήρηκτα αλλά και πολυθήρηκτα γαλλικά εις τας έλληνίδας παρθένους, και αι άπνευες αύται μέγισται του πνεύματος και του ήθους να εξορισθώσιν από τας έλληνικός στέγας ει δυνατόν παντελώς.

Είνας όλωτελώς περιττή ή από τρυφερωπίτης ήλικίας διδασκαλία της γαλλικής εις τας κόρας. Δύνανται δε, νομιζομεν, ψυχικότερον, λογικώτερον και μάλλον άκανόνως διά τόν έθνισμόν και το ήθος αύτών να τελειοποιήσωσιν άρκούντως τήν εν τη σχολή λαμβανόμενήν γνώσιν της γαλλικής διά της προσάφης διδασκαλίσης μετά τήν λήξιν των εν αύτῃ σπουδών εν προκεχωρημένη πλέον νεανική ήλικία, οτε εύρίσκειται άρκούντως πλέον διαπεπλασμένον και έδραϊόν του ήρόνημα τότε, νομιζομεν, άλίγοι μόνον μήνες ή εν έτος όλον παραμωνης αύτης παρά τη οικογενεία άρκοῦσι να δώσωσιν εις τας νεάνιδας το μόνον όπερ αύται λαμβάνουσι παρ' αύτών μετά μακρά έτη, ήτοι τήν πρακτικήν άσκησιν της συνδιαλέξεως.

Τούτο νομιζομεν πρότερον και δυνατόν. Άλλά και έν έτι βδύνατον ήτο, και έν έτι επέρρωτο ουδέποτε αι έλληνίδες διά του τρόπου τούτου να έμάθωσι τήν γαλλικήν, πάλιν ήρονοῦμεν προτιμώτερον ν άγνωστοι παντελώς τήν άρσιν τούτων αλλά ζήσιν γλώσσάν η ν' άποπτύσωσι χάριν αύτης πάλιν άίσθημα και ήρόνημα έλληνοπρεπειας. Διότι, νομιζομεν, όλα τα κλάπη της γαλλικής και όλα των συναστροφών τα ζενόφωνα φελλίσματα και οι θόλοι όν άρσιταύμωζουσιν έν τή πλάστιγγι του έθνικού βίου και των κοινω-

νικών αναγκών μίαν και μόνην άρτίως και έλληνοπρεπώς μετρούμενήν μητέρα και οικοδόκουνσαν !

ΚΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ

Η ΠΑΡΟΔΙΤΙΣ (Πρωτότυπον διήγημα)

(Συνέχεια λόσ αρ. 3)

"Εστη εις γωνίαν ύπνιμον βυθισθενα εις διηθρας εκήφισ και αναλαβούσα όλίγον ίπανιλιαβην ή παροδίτις τόν άχαριν δρόμον της. Οι πόδες της ήβυθίζοντο εις βορβορώδη πολύν αναλιμμένης χιόνος ή έντός μαλακού παχίως σπυρματός σπινθηριμην επί της βρακτορίας, ή όποια τήν έσωζεν εκ της πτώσεως, ότεως προέκτιστον επί λήθων.

"Η αγή της κατός εξηλοῦτο βεβαία και πένθιμος. Μόνον έντός άριστοκρατικών οικιών άντήχουον μελωδικαι μουσικών οργάνων και ήρουσμα βήματα χορού.

Μυστηριώδης τις θόνημα ειλικων αυτήν πρός τήν όθραν μεγάλης οικίας, έν ή έξτρα ήναράτις αυή. Μετά τινες ένδοιαμοῦ; έκροσθη το πότηρον και μετ' όλίγοι ειβην επί του κατωρλιού γυναικας, ή όποια άκούσασα μετά τινος συμπαιλας τους λόγους, ως ήπανελόμεβαν ή παροδίτις πρό πάσης άναγνήτης θόρας, τή είπε μετά γλυκύπτος.

— Όρίστε !

"Η πριούλλαβος αυτα λέγει ήράνη εις τήν κατέμωτον τούον γλυκεια και παρθένοσ ! . .

"Αδηνήθη εις τινε αίσθησιν, έν τῃ όμοίει οι άδηνάρες της θεμίστορες ήκρονάλιον τούον ήδως, όσον άπαισίως ήζω τα κρόστολλα.

"Η ύπνιτρία, γυνή μεσαία, παρτήρησε τήν ίπανιλιαβη από κεραλής μέχρι ποδών. Έκ της περιβολής και της άβρόπτος των κρότων της ήβυθίζω να έννοση ότι δην ήτο ήκατις, αλλά μία ζήνη, μία παροδίτις ζητούσα φιλζήσων στέγην διά μίαν και μόνην ίσπην. Μετά τούτο ή ύπνιτρία έρωγει, ή δε ζήνη έμεινε μόνη.

Γυναικίης έν τῃ θερωψ ήκίμωθ διαματίω προσήκωτο εύχριστούσασ τόν Θεό, ό όποιος ήπειδαψή-

λασε το ήλας εις μίαν ύπερξιν άνεξιν κατὰ τους άνθρώπουσ προστάσας, εις μίαν ούτιδανην παροδίτιν, τρήμωσαν εκ του φύξους, εις μίαν γυναικα, ή όποια τούον άσπλάγγως άπετηρήθη όσον άρειδω; άλλοτε ήλεις, συμμετίγους της χαράς και της θλίψως τών άνθρώπων. Πύλιγι το όνομα του οικολοπότου διά τί; δίδει ήθέρμην μίαν κατέψυκτον, ήρωζήσασ μίαν ζήνην ! . . .

Και όμως το καθήκον τούτο ποσάκις παραλείπεται ! . . .

Προσήγγασε τούον εις τήν ζωογόσων θεράστραν, ώστε τήν καλιδώτητα του προσώπου της άντικατίστας μετ' όλίγον πορρωσήκη. Έν ή δε ήκάθητο ρεμώδως ήλιωμένη υπό του ήλας; και του κόπου, άβυθίζη εις ύπνον.

"Έντός του διαματίου ήπικράτις κουζίς, ότι ό κρότος της άνοιγίας βήρας τήν άρπυσην. "Η ύπνιτρία φήρουσα επί διακου έξρον και φαγητόν άποτίσται αυτή επί τινος τρηπίδου και άναχωρεί λίγους :

— Φάγιε, κυρία, θέ είσθε νουσιάζ βείβαια ! . .

— "Ω ! εύχριστά, "Η θεμίστος του διαματίου σας μ' εύχογόνησιν. Είπείτε παρακαλώ, εις τους κυρίους σας να μη άνασπώσιν τούον δι' έμέ.

"Η θύρα ήκλήσθη και ή ταλιώτορας ζήνη έφραην εύχριστήσασ και πάλιν τόν Θεόν. "Εμωολόγει δε — Αυτό όνομάζεται, θέί μου, ήλιανοθροπία. Τι λέγεις γλυκαία ! . .

VI

"Εκάθητο ούτω στιγμής τινές μόνη, όποτε νέος αίσουσιεπής, ζανθός, γλυκίς και εύπροσήγορος εισήλθεν έν τῃ άματίω και μετ' αυτόν γυνή άρσιν εκρατούσας βρέφοσ εις τας άγκυλας της.

— "Υπάρχετε πολύ, κυρία, εις το ψύχος; τῃ είπε μετ' γλυκύτητα ή γυνή.

— Σας εύχριστά, κυρία, δια το ήνδιαιφρον σας' δην ήμην ίκανή να σας άναπαυώσω τήν ειάργισιν. Εύχομαι ο Θεός να ήπιδάψήλη όλα τα άγαθά εις το ήλιόζωον σπύτι σας και να γαρήση το άγγιλιώβη σας και τόν κώριον έδώ, ό όποιοσ, νομιζω, είναι ο συζύγος σας.

— Κυρία, άπαντες ό νέος, δην βλέπω τόν λό-

γον, δια τόν όποιον θέλατε να μάς εύχριστήσαστε τούτοσ. "Βεπτήρημαν εις μίαν ζήνην τήν εις σποδον εις το σπύτι μας και τίποτα παρωστέρον. "Η παρξίς μας, άν δην ήπαταίμα, δην είναι ήζην τούσσι εύγυμωσούνη και τούον εύχριστιών.

— Και όμως ποσάκι θόρα ήκαίθησαν εις ήμει ήβυθίσασ :

"Εν ή συμμετίγους ο κρότος ήπλωσε τας μακαλάς γειάσ του πός τήν ζήνην. — Νότιμα ότι και το ήγγιλιώβη σας είναι γαλλίζου ή εί γουαί; τσο. Θεί μου ήπειτρήσται να το ήκαίθησ ήζην και ήγώ ποτε ίνα τούσσο άγγιλιώβη ! . . .

"Η μήτηρ το άπεθθεν εν επί των ήγκυλων της ήπιασπίτιδος, ήτις το ήπιασπίτι, ήκατο δε ήμειδίλασ. Μετά τούτο το έθωσαν εις τήν μητέρα του προσήτσια μαλαγγολικώσ.

— Τέ μεμίστά μου ομοιάξιν πολύ το μεμιάμα του τέκνου μου, το όποιον τίς είδε . . .

Βαθύσ στεναγμός τήν ήκαίθησ' ήδωρον δε έθόλωσαν τους ήβηλμοῦσ της.

— Είχτες τέκνοσ; είναι ό νέος.

— Μάλιστα, παιδί μου, και ήτο σην ίσάσ; έν τῃ ζανθόσ . . .

— Τι έγινα;

— Δην γυριζω.

— Πού μένεται, κυρία; "Η μαυρή ένδυμασία είναι ένδυμασία αλλογραις ή ήρίται πίνθος;

— Και το δού.

— Πώς;

— Περισσότερον από είκοσιν έτη μένω εις τήν μονήν της θεοτόκου, ή όποια, ως γυριζετε, άπέμει από τήν πόλιν σας δώδεκα ώρας. "Ημην άλλοτε και ήγώ, ή όποια σήμερον ήμην πνευτήμασ, κώρη, σζύγος; μήτηρ; και όζωσ . . .

— "Αν δην σά; λυτή τούτο, κυρία, δώκεσθε να διγηθήται τι σά; σενείβ. Νά ήηθε βείβαια, ότι ή δυστυχία τών έλλων ούθηνοτε μάς εύχριστιά. Σας λυκομάτη και όσον δυνάμειθα θέ σά; περιηγορήσασμαν.

— Γυριζετε τόν Γεώργιον Θεοφιλου ήμπορευόμενον εις Μασσαλίαν και Μηνιάντιον;

— Γνωρίζομεν δυστυχώς πολύ δυνάρατε περί αύτούσ.

— "Α ! πώς; λέγεται, παρακαλώ ! . .

— 'Η σούζυγός του τὸν ἔγκατελειπε ἀρ' οὐ εἰς μεταίτευστάς καὶ ταξίδιόν ἄλλοισι κληθῆ ἔμφο-
ζος τὸ πλοῖτον μέρος τῆς περιουσίας του. Ὁ
ταλαίπωρος αὐτὸς ἄθρομος ἐσθίει ἀκίετὸς νο-
σηλιώμενος ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς πόλεως.

— Ἄ! τὸν δούτυζή! Θέ! μου! πόσον εἶσαι
δικαίω! ἰθιθύριον.

— Πῶς τὸν γνωρίζεις, κυρία;

— Ἦτο ὁ δεύτερος... σούζυγός μου... 'Ἐλεν
καὶ ἐγὼ κόρη ἐνέμου οικογενείας τῆς πόλεως
σεκ... 'Ἐπαυθρῖθον νεαρή, μέλις δικαιοταγίης...

Μετὰ δύο ἔτη ὁ πρῶτος σ' ἔζυγός μου ἀπῆθαν...
Ὁλίγως μῆνας μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπέταξα

ἐν ἔσθῳ ἀγοράκι, τὸ ὅποιον ἀν ζῆ θ' ἦναι τῶ-
ρα 25 ἔως 26 ἔτων... 'Ἐπαυθρῖθον μετὰ νῆνα
ἔτη τὸν Γεώργιον... κατὰ τὸν πέμπτον τῆς ἐγ-
κομοσότης μου μῆνας παρρηόνοσα καὶ μετὰ τὴν
ἐκταρῶνι εὐρέθη ἐν τῇ κορῇ τῆς Θεοτόκου με-
ταξὺ τῶν ὁρώων μου... Τί ἔπραττον, πῶς ἔζων

κατὰ τοὺς ῥήκας τῆς παρρηόνοσας μου, δὴ ἐν
θυμῷ μου τίποτε... Πολλὰ εἰς ἠθέλασα νὰ φύγω,
ἀλλὰ δὲν μὲ ἄρπην... Πρωιόρθη ἐς τὴν μονὴν
καθιεταυτοσά τὴν Παναγίαν νὰ με ἀζιώσῃ νὰ
ἴδω τὸ τέκνον μου... Ἄ! τὸ ἰσοθροσά!...

'Ἀρ' οὐ
πλῆον ἰνῶμοσα ἐπὶ ἐπαυθρῖθον τὸ λογιάν μου,
ἀπερῆσα νὰ ἐπαυθρῖθον ἐς τὴν πατρίδα μου ἵνα
ἔρωτησω περὶ τῶν τέκνων μου, περὶ τῶν γονίων
μου: 'Ἄλλ' ὅσως ἤρῳησα μὲ ἰδῆσαν μετὰ τι-
νας ἀπορίας καὶ ὑπόψιας, μὲ ἰδιώριον παρ-
ρηόνοσα, ἢ ὅπως ἰδραπέτωσα ἐκ τῆς μονῆς... 'Ἐ-
κουσα ὅπισθόν μου νὰ φωνάζουν: νὰ μὲ πρελλ-
λέ! νὰ μὲ πρελλή! 'Ἀπερῆσα νὰ ἐπιστρέψω
πάλιν, ἀλλ' ἐνόησα καὶ ἰχῆτον καταρῆθον
διὰ μίαν μόνον ἐπιόρην. 'Ἐλεγον ἐπὶ ἰμακὶ παρ-
σῖτη, μὲ ἀπῆττον κλειόνοτας τὴν θύραν.

— Ἐταυ πρελλή! 'Ἄ! σὲ ἰδῶμεν ἐς τὸ μονα-
στήρι! 'Ἐργαίε! 'Ἐργαίε! Καὶ ὅλοι ἔργαγον, ὡσὶ
ἦσαν θάμειον περιρῆμενος... 'Ἰδοὺ ἡ ἱστορία
μου ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ὁ βίος μου, ἔως ὅτου ἡ φι-
λανθρώπινα εἰς μοὶ παρεχόμενος καὶ ζήτην καὶ
τροφήν. 'Ἐς ἐλπίς ἀδοξασμένους ὁ Θεός...

— Ἦ ἱστορία τῆς παροδιδόσας προζήτησε βα-
θῖαν συγνώμη.

Τὰ ἔδαρμα κατέπιπτον ἀλλοπαλλήλα ἐκ τῶν
συμπληθητικῶν τῆς παροδιδόσας ὀρθαλῶων. Οἱ φε-

λόζων ἔμεινον ἀνακασί, μόνον ὁ μαρῶς 'Ἰωάννης,
ἰσοκίς δὴν εὐρῶσαν ἐνασθρῖθον ἐς τὸν μαστόν
τῆς μητρός του, ἔφρην ἐς τὸ σπῆμα χροσῶτο
σταυρῶν, κρημένον ἐκ τοῦ λαμοῦ.

— Πῶς ἔλιγυτο τὸ τέκνον σας, κυρία;

— Θεόδωρος, παιδί μου, Θεόδωρος. Γνωρίζετε
τίποτε περὶ αὐτοῦ;

— Ὁ! . . .

— Ὁ γονίς σας;

— 'Ἰωάννης καὶ Γεωργία.

— 'Ἄ! αἱ ἐρῶνοσιν ὁ νόος.

— Πῶθεν δύσασθε νὰ γνωρίσητε τὸ τέκνον σας;

— Ἐλεν, ἐνθωμοῦμαι, μὰ ἔληξ ἐς τὴν πῆρ-
ων 'εἶτο ἄριετόρ ποδὶ καὶ ἵνα σταυρῶν χροσῶτο
ὡσὶν αὐτόν τοῦ μικροῦ ἐπαρῆλλακτον, ὁ ὅποιος
ὀπισθὸν ἔμειρε τὰ γράμμακα Θ.Θ.Α... ἀλλὰ μετὰ
25 ἔτη ταῦτα σημεῖα εἶναι ἰσάκῃ νὰ κινήσων
τὸ μεδίσμα καὶ εἶναι νὰ συντελέσων ἐς ἀναγνώ-
σῃ. Τῶρα, ἐν ὅτι ζῆ ὁ Θεόδωρος; μου δὴ ἦναι
'εἶτη ἠλικίαν σου... 'Ἀχ! εἰς ἠμῶθεν ποῦ
εἶναι τὸ τέκνον μου!... Νὰ τὸ ἴδῃον μὲ ὀρῶ!

'Ἦ ὅψις τοῦ νέου ἠλλοιωθῆ, ἢ δι σούζυγός του
πλησιόσασα ψυθῆμει ἐς τὸ οὖς σου— Τί πα-
θαίνει; Χωρὶς νὰ ἐπαυθρῖθον ἐπὶ τὴν σούζυγον ἰ-
ρωτῆ τὴν ζήτην

— Πῶς ὀνομαζοῖσθαι, κυρία;

— 'Ἰουλίνα, παιδί μου.

— Πηρῆσαστε, παρακαλῶ, ἐς τὸν μικρόν
καὶ ἀναγνώσαστε, τῇ εἰτι θεικῶνων τὸ ὀπισθὸν
μέρος τοῦ σταυροῦ.

— 'Ἄ! ἰδοὺ ὁ σταυρός! 'Ἰδοὺ τὰ γράμμακα!

'Ἀπερῆλλαστα αὐτὸς εἶναι μελῖθῶν... κί...
— Ἐταυ ἔγγονός σας, ὁ 'Ἰωάννης!...

— Καὶ σὺ τὸ τέκνον μου ὁ Θεόδωρος; μου, ὁ
ἔγγυλός μου... Θε! μου!

— Μῆτιρ μου... ἰρῶνοσιν ὁ Θεόδωρος; ρηθῆς
ἐς τὰ ἀγάλλας τῆς.

— Ἦ παροδίτι ἦτο ἡ μήτηρ του.

Σπιριδῖον Οἰκονόμου.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Λογία Δεσποινίς.

Μετὰ πλείστον καὶ ζωπορῶν ἐνδιαφέροντος πα-
ρακολούθῳ ἤσαστε πάντα τὰ διὰ τῆς καλι-
στης ἡμῶν Βοσπορίδος πραγματοποιήσαν ἐκ-
στοσε ζήτηματα, ἀνεπίλυτα: δι ἰδίᾳ ἐντοπισίης
ἐκ τοῦ ἐμπερῆθος περὶ ἀγαπητοσῆσθαι; τῆς γυναι-
κῆς ἐς ἀπάντησιν τῶν ἤσαστα ζηλωτῶν ἔργῶν
τῆς ἡμετέρας συμπολιτίδος δεσποινίδος Βιργ. Εὐ-
αγγελίδου, ἀρῶρον ἡμῶν δικτηρῶν, τοῦμο νὰ Σξς
παρακαλῶ ὅπως ἐμκρατουμένη φιλοζῆλοσῆται ἐς
τὰς σῆστας τῆς ὅλης Βοσπορίδος τὴν ἀνοικτὴν
μου πύκτιν ἰσοτολήν, οὐχ βεβαίως εἰς ἀπα-
τησιν πρὸς τὰς ἄλλας Εὐαγγελίδου, (καθὸς
αὐταὶ πρὸς ἡμᾶς ἀπεθῶνοσιν, ἀγῶα δὲ τῶν ἄ-
ρῆθῖκα δεσποινίς δὲ μοὶ ἰσῆτρει τὸ τοῦτόν),
ἀλλ' ἀλλάς ὡς συνηθῶσαι καὶ ἐπῆρσσι: τῶν ἐν
τῇ ἡμετέρῃ ἀπατησίῃ.

Καὶ πρῶτον, ἰρωτῶ δὲ ἡμῶν τὴν Δξξ Εὐαγγε-
λίδου, ἐν ὄψει τῆς χειραρῆτῆσθαι; τῆς γυναικίς
ἰδίᾳ ἐπὶ τῇ ἐπῆρῶντῃ ποτι, καὶ ἐν θῆ ὀπιστερῆσθαι
ταῦτα μετὰ τοσοῦτο ζήλου, ἰάν μῆ εἰ τις 'Ἐσπε-
ρίας; προήρῶντο καὶ μὲν ἐν αὐτῇ τὸ κατ' ἀρ-
χῆς ἀνεκίνοτο τὸ ζήτημα τοῦτο: καθὸτι ἐνταῦθα
ἐν 'Ἀνατολῇ, κατὰ συνῆθειαν οὐκ οὐδ' ὀ-
πως ἐπικρατήσασαν, κῆντοτε ὅμως ἀξίωμῶ-
ντων, ἀδασκῆσθαι; ἀποδοσῆσθαι καὶ ἰσολο-
ποῦμαθα καὶ ἰδοθετοῦμαι πᾶν ἐπὶ ὀθῆον καὶ
ἀνελλῆσθον τὸν μῆς φῆμι ὁ τῆς δόσασ; ἐπῆσαστος
πολιτωμῆς, ἀδασπορῶνοσιν πανελῶς περὶ τῶν
προκαταβεβῆσθαι; ἔλλας τε γνωσῶν ἀποτελεσῆ-
σων τῆς ἐπιδόσθαι; αὐτῶν, τοῦθ' ὄπισρ ὁ Πίνδα-
ρος διὰ τῶν ἀκολούθῳ ἰρῆμῶνι σῆστων :

"Ἐσσι δὲ φῶλον ἐν ἀνθρώποισι μασιότατον,
ὅστις ἀισθῶνων ἐπιγῶμα παπταίει τὰ πόρσος,
μεταμῆμειν θρησῶν ἀπῆρῶνοσιν ἐπίσπαι;

(Πυθῶν. Γ.)

Τολμῶ νὰ πιστώσω ἐπὶ ἡ δις Εὐαγγελίδου
θῆλα ἀπενησίης ἀρῆντικῆς, δίδος, μετὰ τὴν
πνευματικὴν ἡμῶν κατῆρῆσθαι, ὅπως ἀνοψῶμεν
αὐθὶς ἐς τὴν ἐπῆρῶν ἐπίσπαι πνευματικὴν ἡμῶν
οἴσιν, τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλῆος, εἰμῶθα δυστα-
χῶς ἠναγκασμένοι, πρὸς τὸ παρῶν τοῦλάχιστον,

νὰ ἀντιγράφωμεν καὶ νὰ μιμῶμεθα ἐν παντὶ τοὺς
ζῆνοσ.

Εὐτῆσθαι ἢ δις Εὐαγγελία πρὸς ἐπῆρσιν τῆς
ἀκολούθου ἰδίᾳς τῆς: ὅτι, ἀόσασ; ἢ γυνὴ ἔξ-
ποσῆ τῆν ἀνδρῆν ἐξοτῶν ἀνεπίλῆθῃ, ὅσασ; δὲ
ἀνεπίλῆθῃ, ὁ ἀπῆρ ἠγῆρῆ ἰωῶνοσ τῆς ὅσως τῆ
ἐπιτάξῃ— Μῆ παρατίρω φῆμι ἦταν πλῆν τῶν
παρρηόνοσων τῆς ζήτης φιλολογίας; καὶ δύο
ταῦτα ἐκ τῆς ἡμετέρας, καὶ δὴ τὴν ἔρχασιν
Σαπρῶ καὶ Γεατίαν τὴν θυγατέρα τοῦ Θεῶνος.

Φωρῆται ὅμως ὀποκίποσασ ἐς τὴν πλάνην,
εἰς ἣν πλείστοι ὀπέκισον μῆρα τοῦδε συγγῆστος
Σαπρῶ τὴν κοήρῆσαν καὶ Σαπρῶ τὴν δισάσπῳ
ἔταρῶν, ἰμῆρῆσθαι; Ἀεθῖα;— καθὸτι δὲν ἀποτε-
λοῦσιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀρῶσων. 'Ἄλλὰ καὶ ἂν
ὀποσῆθῃ ἐπὶ τὸ τοῦτόν εἶσαι ἰσορῆμῶνον, ἰδι-
κασιότου κάλλιστα οἱ σύγχρονοι αὐτῆς νὰ τῆ
ἀποκαλοῦσιν ἔταρῶν ἀρῶ ἰργῆσθαι σῆστων ὀ-
ποσι οἱ ἀκολούθῳ :

"Ἄδωσα μὲν ἂ μολῶν
καὶ Πλατίδης, μῆσαι δὲ
νῆστας, πᾶρα δ' ἔρχετ' ἄρῃ,
ἔγω δὲ μόνε κατωδῶσ.

ἢ καὶ τὸ ἔξῃ; δῆστρον:
— ἀπῆρῆσθαι, παρῆσθαι, ποὶ με λῖκοσι ἀποκῆσ
— Ὀκίαιτῃ ἤλω πρὸς σέ, οὐκίαιτῃ ἤλωσ.

"Ἐτο δὲ βεβῆκα ἢ δις Εὐαγγελίδου ἐπὶ πρῶται
αἱ γυναικίς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προήρῶν ἐπὶ τὴν
Σαπρῶ τὸν ῥῆπον τοῦτον καὶ εἶναι ὁ ἀνδρῆς, καὶ
τοῦτο δίδει εἶναι ἀδύνατον μῆρα γυνῆ νὰ δόσασθῃ
χωρὶς τὴν ἐπισῆρ τὸν φῶρον τῶν ὀρῶων τῆς,
ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἰσοποτικῶ φῶλου τὴν ἐκτί-
ποσιν μόνον καὶ τὸ εἶδῆς θῆ ἐπισῆρ, ἐν οὐχὶ
τὸν θαυμασμένον.

"Ἄν δὲ πάλιν εἶχῃ τὸ πρῆγμα ὡς αὐτῇ ἰσχυ-
ρῆσθαι ἐπὶ: καὶ οἱ σύγχρονοι τῆς Σαπρῶ τῆ προ-
σῆσαν ἀνεπίλῆθῳ ῥῆπον ἠολοῦσται τὴν δόσῶν σῆ
δῆσθαι δὴν ἐπῆρῶν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ἐκῶνοσθαι

"Ἐν δὲ 'Ἐπῆσιν ἀτὴν περιβῆσθαισιν τὸν φι-
λοσοφῶν ἐρῆμῶν δὲν ἰρῶνοσιν οἱ σύγχρονοί
τῆς δίδει γυνὴ οὐσα ἐγένετο φιλόσοφος, ὡς ἐ-
σορῆμῶνος ἐπίσπαι; νῆμῆσι, ἀλλ' ἰρῶνοσιν ὁ φα-
νατικῶς ὀθῆσ, οἱ φαντασῆσθαι; χροσῆσθαι τῶν
χρόνων ἐκείνων (Ἄ15), δίδει δῆδοσῆσθαι τὴν φι-
λοσοφῆσαν ἐξῆμῃ τὸν ὀρθοπιστικῶν ῥητικῶν ποσῶν.

μήμονος κ. Π. Διαμαντή εν τῇ Γαλλοῦ Ἐνώσει συνι-
ζόμενος ἀλλοτρίῃ ῥητῇ ἀποβαλέσασαν ἐπεὶ ἐπὶ
ἐπί τῶν ἐπιτελεσθέντων θαυμασὸς ἀρβυλοφυρτωσὶν
πεπαισμένων τὸ σκόπον καὶ μοναδικὸν χέρισμα ἔσ' ἔ-
πρεκεῖν αὐτὸν ἡ φύσις. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ κ. Π. Δια-
μαντῆς ὄσως καὶ νῦν διελθεῖν εἰς τὴν προερχομένην πέν-
τασι ἡμεροῦσι θύραις μὴ λάθῃται τοῦ ἡ ἀπελευθερω-
στικῆς καὶ θαυμασίου θεήματος, τόσῳ μάλλον
καθ' ὅσον ἔχουσιν νὰ θαυμάσῃαι ἐν αὐτῇ ἁσπυρῇ τυ-
χόντα περὶ αὐτοῦ φήμας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὸ πεζοῦράκιον.
Εἰς φλόγους σὺλλαμμένα ἀπὸ τὸ φράγμα ἕνα φλὸν
τοῦ, ὅπως βλάπτει πολύ.
— Πῶς πῆς; τοῦ λέγει.
— Πολλὸ γρήγορα! . . .

Εἰς ἀπολυμαρίους ἔξετασις.
'Ο καθ' ἑαυτῆς.
— Δύνασαι νὰ μερ εἴπηται ποῶς εἶναι ὁ φόρη, ὅτι
πρώτος ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ γῆ γενεῖται;
'Ο φασηγῆς, ὅστις μάλισ ἐπέστραψεν ἀπὸ τὸ ῥυθμο-
λετοῦν Καλιμαρῶν σκεπτικῶν ὀλίγων καὶ ἔπειτα λέγει:
— . . . Ἔγω!

Εἰς τὸ πεζοῦράκιον.
Εἰς κύριος πρὸς μικρὸν ἔπειται κλεισίται γοαρεῖ.
— Διὰ τί κλαίεις, μακρῆ;
'Ο μακρῆ ἀπαίτης.
— Μ' ἐκλεψάν τὸ χαρτί μου! . . .
— Ποιὸ χαρτί σου;
— Νά, τὸ χαρτί, ποῦ ἔγραψα ἓς τὸ στήθεός μου πῶς
εἶμαι ἀγαπῶμενος! . . .

— Πῶς, Πιάνη; εἰ στέλλω νὰ φέρῃς 20 φράγας εἰς
τὸ ταχυδρομεῖον καὶ δὲν ζητεῖς ἀποδείξιν ἀπὸ τὸν ὀ-
καλλήτονον;
— Δὲν εἶπα ὀκαλλήτονον, ἀφεντικῶν.
— Διὰ τί εἰς ποῦν ἔλασες τὴν 20 φρ;
— Τὴ ἐφάρξα εἰς τὸ κουεὶ μαζὴ μὲ τὴν ἐπιστολήν.

'Ο ἀπαίτης λέγει ἰν ἡμίσημα.
— Κέρμα, ὁ θῶ; νὰ σὲς τὸ ἀποδώσῃ! . . .
'Ο κύριος.
— Ἄ, ὅχι αὐτὸ! . . . εἶναι κελτικόν.

Εἰς παρασημοφόρον ἔργατον.
'Ο θῆμαρχος.
— Ποῦ εἶναι ὁ τίτλος σου;
— Κύριε Ἀθμαρχε, εἶμαι 50 χρόνα τώρα θυρωρὸς

καὶ δὲν ἐμάθισα ποτὲ μὴ εἰσῆμι τοῦ εἶναι μέγα . . .
— Πρῶτος νὰ φέρῃς μαρκὸς νὰ μαρτυρήσῃς.
— Ἄδύνατον. Αὐτοῦ δὲν ἴμελον . . . εἶμαι θυρωρὸς.
εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

'Η παντατῆς Νίνα ἔχει συγγενεῖς θαυματουργώ-
τους, τοὺς ὁπόσους εἶδε ποτε νὰ προσεύχονται, ὡς συνει-
θίζουσιν, μὴ κλιθεῖντοὺς ὀφθαλμοῦς.
Ἐκποῦν βρέβειν τὴν γάταν, ἡ δὲ ποῖα ἐκείνην υστελεῖ. . .
— Φαί, λέγει, ἡ γάτα προσεύχεται εἰς ἑσένα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τῶν ἐρωτικῶν δεσμῶν τῶν ἀκταὶ δὲς μ' ἔχουσιν μέρτων-
ἀρβυλωτῶτα μὲ μῦθους τῶν ἐτῶν ἀνακακοῦήσιμα
κ' εἰς τὸν πεπαιστωμένον τῶν ἡμισυαῖων χέρσην
δὲ ἑμοῦ λιμνηρὸν βικινίαις μεγάλαις τὸς ἡ φύσις.

'Αν λευκοὶ δὲ καλέμω θάκτυλοι ἀνεμαστρίαις
ἐξελίξῃται τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον μου γράμμα,
εἰς τοὺς γεωτροῦς προσφέρουσιν ἀνεκτελεμένον λειψίμα.
καὶ εἰς τοὺς ἡμῆρους μέσιν κερδοσοικίῳ συνάμα.

'Αν λευκοῦς δὲ πάλιν θάκτυλοι κυρίας ἔλλει
μ' ἀποκρίσει τὴν κέρσην δὲ ἔρωτικῆς ρομαίσιμα,
ματ' ἐκπλήξῃμαι ἡμίσημα ὅτι ἐσπεύσῃς μεγάλης
νῆσος φέρουσα ἐπ' ὤμων εὐανθεῖς; περὶ καλλιῶν.

Τίλος δὲ ἀποκρίσεως περὶ τῶν ἄρωμα ἰσθῆτος
κέρση τὴν ἐπὶ εἰς νῆαν κέρση μου ἐπὶ καλλιῶν,
εἰς χωρῶν πολλῶν ἐκτεσῆσαι ἔτι ἰσθῆ ἀνεκτελεσθῆναι
πρὸς μεγάλα ἢ ἑμῶν ἡμῶν καὶ ἁφαιρέσει τὴν βήλ.

Ἐν Κερασοῦντι "Αδυσ..

Αὔσις

Βῆσπορος — Σπῆρος — Πῆρος — Ἄρος.

Συστατικὴ ἐπιστολὴ (ἱστορικῶν)
1901=ἀρχαῖο ἔργον 1730=
ἐπιστολῆς ἀσπιστοῦ
ἰ Κίριον γλιγῆρον
Κίρια γράμματα
Πῶ τὸν περιηγητῆ
Παράπολιν ἄδην
Πρῶτη φορὰν ἔρχεται
στοιχειολόγον ἔθνην
Κοτὶ Ἰντερνασιοναλοῦ
ὡς γλῶσσογράφον θανατῆ
γῆν Παμπερὴ ὀρταχῆος

APPARONNE

Πλόμος αἰσίων καὶ γλυκερῶν ἑλπίων ἐτελεύθησαν
τῇ 12ῃ ἰσημερινῷ ἐν Μυριοπόλει ὁ ἀρβυλωτῆς τὸ ἔθι-
μα καὶ πολλῆς τῆς ὑπολήψεως ἀπολαύσαντος, ἡσπρά-
ποτος εἰ ἐπὶ εὐλομοῦσι, καὶ γλυκερῶν ἰατρῶν κ.
'Ισῶνον Παπαδοπούλου μετὰ τῆς χαριστικῆς καὶ ἀδέρ-
φου κέρουτος ἁος Νηρότη Κίρα, κοσμοπολίτου θυγατρὸς ἑῶν
ἐκ τῶν πρῶτων Μυριοπότου ἀριστοῦ κ. Καρ. Σπυ-
ρίδουτος αὐτοῦ; εὐχόμεθα ὅπως ἂν Ἐλπίαις πλεῖστον
ἔσ' ὀφραῖων ἀνέων εὐδαιμονίας τὸ γαμήλιον στόμα τῶν.

Η ΑΝΑΣΙΟΒΑΘΕΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Εἰς τὴν ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν ἀναγγελθεῖσαν ἀνα-
ξιοπαθῆ οἰκογένειαν ὁ κ. Β. Β. προσέφη 40 γρ. — Ἦ
ἐν λέγει οἰκογένεια παρακαλοῦν ἡμῖν νὰ διεκρινώσῃ-
μεν τὴν ἐδωκομῶσιν αὐτῆς πρὸς τὴν ἑπίσημον Δα Ἐ-
λένην Σερροβαλῆ ὀνομαζομένην τὸν Σακκαίου περι-
ηγητοῦ, τὸν ἀναρῆθαι κύριον Β. Β. καὶ τὸν ἀνω-
νόμος συδραμόντα αὐτῇ διδάσκαλον.

ΤΑ ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΤΑ ΤΟΥ Κ. ΑΘ. ΜΟΥΤΣΟΥ

'Εξαιολογοῦντο σφαιρατροῦσαι πολλὴ πλῆθος ἐκείσσοτε
αἱ παρασῆτοι τῶν λιμνηρῶν νευροσπῆστων τοῦ καλλι-
τήριου ἡμεροῦτος αὐτῶν κ. Ἄθ. Μούτσου ἐν τῇ Ἐ-
πεταλῶ φων. Ὁ κ. Ἄθ. Μούτσου εἶμαι δὲ αὐτῶν κεί-
πῶτος ἐκτελεσῆσαι, ὡς ἐκ τῶν συγγενομένων προερχομένων
πέντασι θύραις σπασίσεια νὰ ἐκπαιρηθῇ τῆς ὀφραῖς καὶ
τόσιν ἐπίσημῆς διαικτελεσῆσαι.

ΕΠΙΦΥΛΑΔΙΣ

Η ΜΑΜΣΕΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(ὕπὸ Henry Greville)

— Νουά, ἔπει γαλλιστὴ ἡ Ἀκούττα, εἶναι ἑρῆμον
νὰ εἰσθῶμενος;

— Ὁ κεραμῆς ἔπεισεν ἐπὶ τῶν τρολλῶν καὶ εἶναι
στασιμῶν τῶν πλῆθῃ δις τὸ ἀπὸ μέρος καὶ ἔπειτα
πρῆται νὰ ὀσώμενος τὸ παραδέχῃμα, εἶναι μου.

'Ο Ἰβάν ἦναι τὴν θύραν καὶ εἰσθῶνον. Ἐκεῖ πλιν
ὀφραῖα πῆσαι εἰς τὸν τῶν καλεσμένων κεραμῶν τοῦ
γονακτοῦτος λέου, ἐκ τοῦ ὀσώου ὀσθῆς ἰσπεσῆσαι νὰ ἐ-
λθῇ. ἴσθῃ ὁ ἰσπερὶ ἔπειτα πρὸ τῆς Ἰνταίσι Πίλην καὶ
μεγαλοκερῶς δὲ ἰσχυρῆς φωνῆς ἀνέκραξε: εἰσθῶνον,
Κύριε, τὸν λέου σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν
σου. Ἦ ἐκπληρωτῆ ἡμίσημα του κατεψάσαι πρῶτα ὀ-
ρθοῦ εἰς τὸ τετραγώνιον καὶ ἐντρομῶν πλῆθος καὶ
ἐπελευθεῖται εἰσθῆναι. Ἦ διακοπῆσαι λειτουρῆσαι ἐ-
περῆσθαι.

— Ὁ ἄνωτος ὅσος εἶναι ἡβροβαμῆστος, εἶπεν ἡ
δραμὰ πρὸς τὴν Ἀκούτταν, ἦτις διατίλει ἐπὶ κέρση-
χρος καὶ πρῶτος εἶς ὀφραῖς καὶ πῆρετο. Ἄφρηξ ἰ-
χρος καὶ ἀνορατῆ ἑρῆσις τὸ εἶδος τοῦ νεοῦ, ἡρωδῆος
τρυφῆς ἡσθῆ μὲ τὸν πάσων τοῦ κεραμοῦ καὶ διὰ
πλαταῖας ρωμῆς τοῦ θέλου βροχῆ δὲν λεπτῶν θυρωμῶ-

των ἴσων καὶ ἀμμοκῶναις διακοπῆσθαι ἐπὶ τοῦ κα-
ταρῆμου πλῆθος. Οἱ κῶδικες ἔχουσιν καὶ πάλιν ἀνα-
μάταις τὸ κλῆθος ἐξήχητο ἀδέρην μὲ φρονητῶν ὀφραῖων
καὶ αἰσῶσις, ἀλλ' ὁ ἰσπερὶ, ὀσως πρὸς πλῆθος ἐπὶ
ναυαγοῦτος κλέου, ἐκπληροῦται τὴν λειτουρῆσαν τοῦ.
— Ἐβόρῃσθε βραδίας, ἀρῶνται διὰ τῆς ἰσχυρῆς
φωνῆς του. Προσῆται τοὺς γέροντας, τὰς γυναῖκας, τὰ
παῖδια, τοὺς πλιγμῶνους!

— Ὁ λέου ἔρχεται εἰς τὸ κομῆτήριον, ἀλλὰ τόσῳ φρο-
νητῶν ὀσῶσις ἰσπερῶσιν ἔσω καὶ τόσῳ τραυματικῆς ἦτο
ἡ στή τῆς ἀνοσφῆρας, ὅσιν τινες ἰσθῶνον νὰ εἰ-
σθῶσαι καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ ἐπὶ ὀφραῖου τοῦ νεοῦ.

'Ο Ἰβάν εἰσηγήσατο λειψῶνον τὴν Ἀκούτταν, ἡ πρῶ-
τήσσοτα ἡσθῶσθαι μόνη, οἱ δὲ λαοὶ ὀφραῖμα μετα-
κῆσαν τὴν Μαστροῦν, ἦτις δὲν ἔβουνο πλῆθος νὰ
κατηγῆ.

Νῆα ἰσπαρτῆ μετὰ βροντῆς ἐκείσσοτε τὸν νεὸν καὶ
νά βροχῆ ἴσων καὶ πλῆθος ἔπεισεν εἰς τὸ ἔδος του,
ἀλλ' ἡ ρωμῆ τοῦ ἰσπερῶς μετὰ τῶν βροθητῶν αὐτοῦ εἰ-
κοσῶται ἀντηχῶσθαι ἀπερῆσθαι ἐν τῇ λειτουρῆσαι.

Διὰ ἀπορατῆσσοτοῦ βῆματος ἡ πρῶτησσοτα εἰσθῶται
εἰς τὸν νεὸν καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἰσπερῶ:
— Ἄς ἐβῶμενος ἐπ' ἑσῶ. Δὲν πρῆται ν' ἀφῆροῦμεν
τὴν βίαν ἰσθῆναι. Ἦ ἐκπληροῦται ἐπὶ στιγμῆς εἰς στιγμῆν
ὀκ καταρῶσθαι.

— Ἄλλ' ἡ λειτουρῆσαι τῆς σήμερον; Καὶ τὰ ἰσπερῶ
σκαῖν; εἶπεν διατίλει ὁ ἰσπερῶ.

Ἀρῶνται πρὸ βῆμα μαρτυρῶν δίκαια τὴν ἐξῆμῆμῆν
ψυχῆν του. Ἐπερῶται ἡ ἀποσθῆναι περιπετυσοῦσος τὸν
θετον βομῶν.

